

Sygn. akt II K 469/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zawierciu w II – im Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący SSR Jarosław Noszczyk

Protokolant Bożena Moryń

w obecności Iwony Walek Prokuratora z Prokuratury Rejonowej w Zawierciu

po rozpoznaniu w dniu: 1.10.2015r., 17.03.2016r., 9.05.2016r.

sprawa:

K. B. s. W., A., ur. (...), w K.

oskarżonego o to, że:

W dniu 29 września 2011r. w Z. w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawie IX Wydział Gospodarczy z dnia 11 marca 2011r., sygn. akt (...)Sądu Okręgowego w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy z dnia 29 czerwca 2011r. sygn. akt (...), udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela (...) S.A poprzez zbycie w drodze umowy sprzedaży składników majątku zagrożonych zajęciem w postaci nieruchomości położonej w Morsku przy ul. (...) gm. W., działając na szkodę w/w spółki,

tj. o czyn z art. 300 § 2 kk.

1. Oskarżonego K. B. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu i kosztami postępowania obciąża Skarbu Państwa,
2. na podstawie art. 29 ust 1 Ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. kwotę 1.092,24 (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt dwa 24/100) złotych tytułem udzielonej obrony z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i sądowym.

II K 469/15

UZASADNIENIE

K. B. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 300§2 kk, polegającego na tym, że w dniu 29 września 2011 r. w Z. w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. IX Wydział Gospodarczy z dnia 11 marca 2011 r. sygn. IX GNC 666/11 oraz Sądu Okręgowego Warszawie XVI Wydział Gospodarczy z dnia 29 czerwca 2011 r. sygn.. akt XVI GC 61/11, udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela (...) S.A. poprzez zbycie w drodze umowy sprzedaży składników majątku zagrożonych zajęciem w postaci nieruchomości położonej w Morsku przy ulicy (...), gm. W., działając na szkodę w/w spółki.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

K. B. wraz z bratem G. B. prowadzili działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo Usługowa (...), jak również w formie spółki cywilnej o nazwie G.K – Centrum (...). Współpracowali między innymi z firmą Centrum

(...) S.A., której następcą prawnym w wyniku połączenia stała się spółka przejmująca (...) S.A. W okresie od 07.09.2009 r. do 04.01.2010 r. Centrum (...) S.A. dostarczyło do firmy (...) określony towar, przy czym wystawione faktury Vat nie zostały zrealizowane. Wystosowane wezwania do zapłaty zostały prawidłowo podjęte przez dłużników. Wobec powyższych okoliczności, w dniu 28 stycznia 2011 r. pokrzywdzony złożył dwa pozwy, w efekcie których Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. IX Wydział Gospodarczy w dniu 11 marca 2011 r. wydał przeciwko K. B. i G. B. nakaz zapłaty solidarnie na rzecz powoda kwoty 67.253,60 zł. wraz z ustawowymi odsetkami. W dniu 18 lipca 2011 r. nakazowi została nadana klauzula wykonalności. W dniu 29 czerwca 2011 r., przed Sądem Okręgowym w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy, w sprawie XVI GC 61/11, zapadł wyrok zaoczny, zasądający od K. B. na rzecz pokrzywdzonego kwotę 247.273,20 zł. wraz z odsetkami. Zapadłe w niniejszych sprawach orzeczenia oskarżony K. B. otrzymał odpowiednio w dniu 22.03.2011 r. oraz 12.07.2011 r.

Z wniosku pokrzywdzonego przez Komornika przy Sądzie Rejonowym w Sosnowcu prowadzone są przeciwko K. B. i jego bratu dwa postępowania egzekucyjne sygn. KM 1705/11 (wszczęte 24 sierpnia 2011 r.) oraz KM 46/12 (wszczęta 05 stycznia 2012 r.). Oba postępowania są w dalszym ciągu bezskuteczne.

W dniu 29 września 2011 r. K. B. dokonał zbycia w drodze umowy sprzedaży składników majątku w postaci nieruchomości położonej w Morsku przy ulicy (...). Powyższa okoliczność stanowiła podstawę do złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa i w wyniku przeprowadzonego postępowania przygotowawczego wniesiony został akt oskarżenia w niniejszej sprawie.

Dowodami stanowiącymi potwierdzenie zaistnienia przestępstw była dokumentacja pokrzywdzonego (...) S.A. (k. 1-93) informacja Urzędu Gminy W. (k. 209-210), informacja Urzędu Miasta w S. (k. 211-247), dokumentacja komornicza (k. 249-259; 266-277), zeznania świadków B. B. (k. 106-107), E. S. (k. 248-249).

Oskarżony K. B. ma 39 lat, wykształcenie średnie, nie ma wyuczonego zawodu. Według oświadczenia jest dyrektorem zakładów mięsnych z wynagrodzeniem 1.750zł. miesięczne. Jest żonaty, ma na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci. Był dotychczas karany (dane o karalności k. 481). Z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego K. B., zasięgnięto opinii biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej opinii (k 300-303) biegli wykluczyli u oskarżonego chorobę psychiczną oraz upośledzenie umysłowe i orzekli, że w chwili popełnienia czynu miał on zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swym postępowaniem.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego K. B. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego (k. 284-286; 455v-456) nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Wyjaśnił, że miał świadomość istniejących nakazów zapłaty, które zostały wskazane w zarzucie i w związku z zadłużeniem wobec (...) S.A., podjął z przedstawicielami tej spółki rozmowy w kierunku zawarcia ugody. Wyjaśnił nadto, że nieruchomość położoną przy ulicy (...) w Morsku sprzedał, albowiem w 2009 r. lub 2010 r., została ona obciążona hipoteką na rzecz G. Bank, która stanowiła zabezpieczenie kredytu, który zaciągnął w wysokości 450.000 zł. Oświadczył, że zgodnie z harmonogramem spłat, raty kredytu wynosiły około 5.400 zł. miesięcznie. Z powodu trudności finansowych zaprzestał je regulować, co skutkowało wypowiedzeniem przez bank umowy kredytowej, co nastąpiło około lutego – marca 2011 r. Zaprzeczył aby zbywając nieruchomość działał z zamiarem udaremnienia zaspokojenia wierzyciela. Mając świadomość grożącej mu egzekucji komorniczej z bankowego tytułu egzekucyjnego, podjął decyzję o sprzedaży nieruchomości w Morsku. Uzyskując ze sprzedaży kwotę 450.000 zł. w całości uregulował zobowiązania wobec G. Bank.

Sąd zważył, co następuje.

Przestępstwo z art. 300§2 kk należy do tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, ażeby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel - udaremnienie wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego i wyłącza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem ewentualnym. Tak więc od strony podmiotowej sprawcy należy ponad wszelką wątpliwość udowodnić, że miał na celu udaremnienie (choćby częściowe) wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego. Samo dopuszczenie przez dłużnika do zbycia zajętego mienia lub grożącego zajęciem nie wypełnia jeszcze znamion tego przestępstwa, bowiem konstrukcja przestępstwa określonego w art. 300§2 kk zakłada, że sprawca traktuje udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenia swego wierzyciela jako środek

do osiągnięcia założonego celu, jakim jest udaremnienie wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego. Jednocześnie warunkiem karalności na podstawie art. 300 § 2 kk jest istnienie roszczenia wierzyciela oraz świadomość sprawcy, że wierzyciel przystąpił lub ma poważny zamiar, w ten czy inny sposób, przystąpić do egzekucji. W tym konkretnym przypadku wydaje się logiczne, że zanim jeszcze oskarżony K. B. otrzymał nakazy zapłaty określone w zarzucie aktu oskarżenia, miał świadomość tego, że z uwagi na zaległości wynikające z niepłacenia rat kredytu, wierzyciel G. Bank podejmie działania zmierzające do wszczęcia egzekucji. Z drugiej zaś strony gdyby w istocie doszło do egzekucji, z uwagi na charakter zabezpieczenia kredytu (kredyt hipoteczny), zaspokojenie nastąpiłoby na rzecz G. Bank. Powyższa sytuacja prowadzi zatem zdaniem Sądu do wniosku, że rozporządzenie przez dłużnika tym konkretnym składnikiem majątku nie miało realnego wpływu na udaremnienie lub ograniczenie zaspokojenia innych wierzycieli. W wypadku, gdy czynność polegająca na rozporządzeniu majątkiem nie miała rzeczywistego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to wobec braku znamienia skutku w postaci udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, nie dochodzi do popełnienia przestępstwa z art. 300 § 2 kk.

W świetle okoliczności przedstawionych przez oskarżonego nie da się skutecznie podważyć złożonych przez niego wyjaśnień w zakresie, w którym wskazał, że jeszcze zanim otrzymał nakazy zapłaty, podjął zamiar sprzedaży nieruchomości. Podnieść w tym miejscu należy, że orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 27 lutego 2002 r., (...)) dopuszcza przypadki, w których sprzedaż majątku bądź jego składników będzie uzasadniona gospodarczo i wcale nie musi oznaczać, że dłużnik postępuje tak w celu udaremnienia zaspokojenia wierzyciela. Zważywszy, że oskarżony nie przyznając się do tego przestępstwa w trakcie całego procesu wskazywał, że nie działał w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu, podjęcie przez niego decyzji o sprzedaży nieruchomości było uzasadnione, w przeciwnym razie jego zadłużenie wobec G. Bank by rosło, a ewentualne postępowanie z bankowego tytułu egzekucyjnego generowałoby dodatkowe koszty.

Okoliczności przedstawione przez oskarżonego zostały potwierdzone w toku postępowania sądowego. Jak bowiem wynika z treści informacji (...) Bank S.A. w W. (k. 487), K. B. wraz z żoną J. B. w dniu 19 marca 2009 r. zawarli umowę kredytu hipotecznego, której zabezpieczeniem była między innymi hipoteka ustanowiona na nieruchomości oznaczonej księgą wieczystą (...), (umowa kredytowa k. 488-493). Jak wynika z treści odpisu z księgi wieczystej (k. 504) powyższy numer odnosi się do nieruchomości położonej w Morsku przy ulicy (...). Z dniem 16.08.2010 r. z uwagi na zadłużenie w spłacie kredytu umowa została wypowiedziana (k. 494-495). Dowodem uregulowania wszelkich należności wobec G. (...) Bank, po dokonaniu przez K. B. sprzedaży nieruchomości jest zezwolenie Banku na wykreślenie hipoteki zwykłej i hipoteki kaucyjnej (k. 530) z dnia 13.10.2011 r.

Mając zatem na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd uniewinnił oskarżonego K. B. od popełnienia zarzuczonego mu czynu i kosztami postępowania obciążył skarb Państwa.
